

לא הפצצות ישחררו את עם לוב, אלא מאבקו

מעצמות המערב מנסות לעלות על הגל המהפכני, כדי לשמר את מעמדן באזור.

מחבר: עיסאם מח'ול.

תאריך: 30 במרס 2011.

מקור: עיתון "זוהדבר" - גיליון 13 2011.

תמלול לקידוד להגהה: גל י.

ההתערבות האימפריאליסטית הצבאית בלוב, בעילה של ביצוע החלטת מועצת הביטחון של האו"ם מס' 1973, איננה תורמת לשחרור העם הלובי ואינה הצלה ממעשי טבח, שמבצעת הדיקטטורה הבוטה וחסרת המעצורים של קדאפי. ההתערבות הצבאית היא צעד של תוקפנות מסוכנת נגד כל בני העם הלובי, אלה שתומכים במשטר ואלה שמתנגדים לו.

מטרת התערבות זו היא להכניע את לוב, את העם הלובי, ולארגן מחדש את השליטה בנפט הלובי. החמדנות האימפריאליסטית מאיימת לפרק את לוב ולהרכיב אותה מחדש על בסיס של שבטים וכאזור השפעה, התלוי והמשועבד לאימפריאליזם, בדומה למה שקרה בעירק.

כוחות נאט"ו, ובראשם ארה"ב וצרפת, משגרים טילי שיוט ממטוסיהם ומספינות המלחמה שלהם לא במטרה להגן על זכויות האדם ועל החוק הבינלאומי, וגם לא כדי לבסס את הדמוקרטיה או למנוע מעשי טבח, כפי שמנסים להסביר לנו.

אם אכן היו אלה הסיבות למתקפה הצבאית, כיצד ניתן להבין את השתיקה הרועמת של ארה"ב ובעלות בריתה כלפי דיכוי דמים ומעשי טבח שמבצעים משטרו של עלי עבדאללה סאלח ובריוני מפלגתו השלטת נגד העם התימני במאבקו ההירואי? ואיך אפשר להסביר, שארה"ב מסתפקת בקריאות מנומסות לבעל הברית, שידין מגואלות בדמו של העם התימני בצנעא, לנהל משא ומתן עם עמו המתקומם?

ואיך אפשר להסביר, מול ההתערבות הצבאית בלוב, את המחאות הרפות, שמשמיע הממשל של ארה"ב בהתייחסו לדיכוי הדמים, אשר ביצע המלך חאמד בן עיסא אל חליפא בבחריין, בניסיונו להתמודד עם הפגנות העם הנאבק לחירותו? וכיצד ניתן להסביר את ההצדקה שסיפקו ארה"ב ובעלות בריתה להתערבות של צבאות סעודיה ונסיכויות המפרץ בבחריין, במטרה לפזר ולדכא את המפגינים בכיכר הפנינה; כמו גם למצור שהכוחות הזרים הטילו על הפצועים בבתי החולים ואת הקזת דמם של המתקוממים, רק כדי לשמר את זכותו של המלך לדכא את עמו ככל שמתחשק לו? אגב, במקרה של בחריין, האימפריאליזם האמריקאי אינו צריך להשיט ספינות מלחמה של הצי על מנת "להציל את העם". ארה"ב היא בעלת הכוח, היא האדון המחליט האמיתי בכל מה שקורה בנסיכות בחריין, שם נמצאים הבסיסים הצבאיים האמריקאיים החשובים ביותר באזור.

ארה"ב וצרפת נלהבות יותר מכולם במשימה "להצלת העם הלובי" והן שדחפו לקבלת החלטה 1973 במועצת הביטחון. והסיבה: בהשוואה למרכזים אימפריאליסטיים אחרים, כמו גרמניה ואיטליה, שתיהן חולשות על החלק הקטן יותר של הנפט הלובי. מכאן, שלארה"ב ולצרפת יש אינטרס מובהק לטרוף מחדש את הקלפים בצפון אפריקה, בתקווה לשפר את עמדותיהן במסגרת חלוקה מחדש של אזורי ההשפעה והשליטה, ולכן אורגנה המתקפה הצבאית על לוב. לעומת זאת, מאחר שארה"ב שומרת לעצמה את חלק הארי בשליטה במקורות הנפט באזור המפרץ, היא מעוניינת לשמור על היציבות של משטרי הדיכוי והתלות בחצי האי ערב, גם אם זה יתממש ברמיסת זכויות האדם ויטבע בדם.

לאסטרטגיה האימפריאליסטית נוכח התפשטות התקוממות המהפכנית בעולם הערבי, אין דבר וחצי דבר עם ערכי הדמוקרטיה, זכויות אדם וחירות העמים. במסגרת אסטרטגיה זו, המעורבות הצבאית בלוב היא ניסיון לעלות על הגל המהפכני, המקעקע את משטרי הדיכוי בעולם הערבי ומאיים על האינטרסים של האדונים ממדינות המערב, על מנת לגבש מחדש ובלבוש שונה משטרי דיכוי, המשמרים את התלות הפוליטית והכלכלית בארה"ב ושותפיה. משטרים חדשים-ישנים אלה אמורים לעשות כל שיידרש, לרבות דיכוי של חירות העמים ושל הדמוקרטיה, ובלבד שתישמר ההגמוניה האימפריאליסטית באזור, ותתאפשר חלוקה מחדש של השלל בין הכוחות האימפריאליסטים לבין עצמם. כבר הוכח היסטורית, שמשטרי הדיכוי והשחיתות ברחבי העולם הערבי מחזיקים מעמד הודות לגיבוי המביך והמביש, שסיפקו להם המרכזים האימפריאליסטים בארה"ב ובאירופה המערבית - אותם אלה ממש, אשר מזילים כיום דמעות תנין על פצעיו של העם הלובי ועל דמו הנשפך.

הכוחות האימפריאליסטים אינם חלק מפתרון המשימה של הבטחת חירויות העמים בעולם הערבי; הם עצמם הסיבה העיקרית למצב העגום של חירויות אלה במשך עשרות שנים.